

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_209-intro-shoot-idm69.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Biografisk baggrund

I maj 1813 var N.F.S. Grundtvig på udkig efter et fast embede. Den 5. januar 1813 var hans far Johan Grundtvig død. Grundtvigs ansøgning om at overtage faderens præsteembede i Udby var i foråret blevet afslået. Som personlig kapellan fortsatte Grundtvig indtil august med at varetage embedet i Udby, men han besøgte også København. Grundtvig var især interesseret i stillingen som historieprofessor i Christiania i Norge og i præstekaldene i det nærliggende Akershus sogn samt i Præstø, men han var også opmærksom på de ledige præstekald i København (Grundtvig 1955, s. 77). I oktober 1813 flyttede han med sin forlovede Lise Blicher ind hos hendes mor. Moderen boede lige over for Garnisonskirken på hjørnet af Store Strandstræde og Sankt Annæ Plads (Garnisonspladsen).

Grundtvig var i maj 1813 en kontroversiel person. Han havde indledt sine to hidtidige trykte prædikener med anklagende spørgsmål. *Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?* spurgte han i sin dimisprædiken og svarede: Fordi præsterne havde udskiftet Bibelens ord med "forfængelig Snak om alskens Smaating paa Jord [...] brammende Ord og kløgtige Taler". Deres prædikener bestod af "idel Lærdomme, som kun ere Menneskens Bud" (Grundtvig 1810, s. 12). I 1812 fulgte prædikenen *Hvorfor kaldes vi Lutheranere?* Her beklagede Grundtvig, at 'lutheraner' var blevet en tom frase, som teologerne skammede sig over (se Indledning til *Hvorfor kaldes vi Lutheranere?*, afsnit 4.3.1: Temaer).

Trods kritikken af kollegerne var præster ved tre af hovedstadens sytten kirker villige til at invitere Grundtvig til at prædike i 1813-1815. Også J.H. Frechland ved Frederiksberg Kirke uden for voldene bød i 1814 Grundtvig velkommen som gæsteprædikanten, men det var efter sigende, fordi Frechland var doven (Nygård 1889, s. 365). Grundtvig prædikede først og hyppigst i Garnisonskirken. Her var Matthias Thye ansat som præst for de dansksprogede soldater og de civile sognebørn, mens C.G.W. Gøricke tog sig af de tysksprogede, holstenske soldater. De to præster var hhv. 71 og 61 år, så et generationsskifte kunne skimtes, men menighedens unge dansksprogede kapelan, C.F. Brorson, stod til at følge Thye i embedet. De to præster prædikede også for straffefangerne i byens militærfængsel, Stokhuset.